

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annvs 646. Theodori Pap. Annus 5. Constantis Imp. Annus 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

synodales epistolas ad eundem Paulum conscriptas, vt cedamus, eundem litteras ad Theodorum Romanum Pontificem recitate suadent.

XII. VITATVS MODVS IN CONVINCENDIS HÆRESIB.

Considerasti, puto, Lector (non enim inani studio iplas epistolas Synodales hictibi integras delibere consueimus, sed vtrum quid facti esset, tum quid iuris frateretur, ex recitatis Patrum scriptis appareat manifeste) considerasti, inquam, quod cum aduersus recem emergentes errores agendum fuit Patribus Orthodoxis, non aliunde melius sibi arma ad pugnandum comparare consueverint, quam ex antiquis statutis in Ecclesia sancta dogmibus, insipientes, quid pristina senserit ætas, & quenam sanctorum de his fuerit Patrum sententia accuratius perscrutantes, omnemque necius aduersus nouitates & nouatores intendentes, ac penitus detestantes & execrantes, quæcumque ad amulim consentientia Patribus minime sint inuenta: quam qui facti sunt regulam, semper sunt nominati Catholici & Orthodoxi, atque ab ea deuiantes hæretici.

XIII. FORTVNATI CAR. THAG. EP. COMMVN. CAUIT MO. NOTHELITIS.

Quod autem in pullo dicto, in Conciliorum Africanorum, siue provincie Proconsularis, siue Bizacene, quibus alii Primates Africanæ Ecclesie interfuisse leguntur, repetitur inter eos nominatus Episcopus Cathaginis: id inde accidisse scias, quod is, qui tunc temporis præerat Ecclesie Cathaginis, nomine Fortunatus, siue Fortunius, communicabat Pauli, vscopo Constantinopolitano Monothelitarum principia, ob idque habitus fuit omnibus Africanis Episcopis loco mortui. Est de communicatione eiusdem Fortunati cum Paulo in Actis Sextæ Synodi haud dubia assensio, vbi hæc leguntur in Actione decima quarta:

* al. Fortunium.

Constantinus Deus amabilis presbyter, & Grammaticus Latinus dicit: Scio, domine, temporibus Pauli quendam Patriarche venisse Fortunatum*, qui fuit Episcopus Cathaginis: & cum Missas acturus esset in sancta magna Dei Ecclesia: quæstusum est, quomodo sedere debuissent, virumne autem Metropolitano, qui hic morabantur, an post eos. Et requirente eodem Paulo quendam Patriarcha in bibliotheca Patriarchæ librum Quinti Concilii, vt cognosceret, quomodo sedere debuissent, contigit, vt inueniretur & Latinus liber eiusdem Concilii: & exinde instructus idem Paulus fecit eum ordinatum sedere. hæc ibi: quibus intelligis, miserum Fortunatum fuisse Monothelitarum communionis.

XIV. VICTOR CAR. TH. EPISCOP. CREATVS.

Hoc vero Fortunato siue defuncto, siue è gradu deposito hæresis causa, subrogatus est in locum eius hoc anno mense Iulio Victor, qui simulac creatus est Cathaginis Episcopus, nihil antiquius habuit, quam se esse Catholicum suis litteris indicare, sicque more maiorum fidei suæ professionem scribens, misit eam ad Theodorum Pontificem, decernens ad eum dignam legationem delegans Melliosum Gippensem, siue Gippensem Episcopum, Redemptum diaconum Cathagensem, & Crescentium Notarium eiusdem Ecclesie: his itaque ad eundem Theodorum Pontificem litteras dedit, quibus de sua creatione eundem reddidit certiorum, simulque se fidei Catholicæ esse profectorem significauit. Extant ipse Victoris litteræ in Actis Romani Concilii sub Martino Pontifice, ex quo hic tuo loco & tempore, quo scriptæ sunt, tibi exhibendas esse putamus: hæc enim se habent:

* Concil. Rom. sub Martino, Sec. 1.

XV. DOMINO BEATISSIMO & HONORABILIS SANCTO FRATRI THEODORO PAPA VISSOR.

Vestra beatissima fraternitatis apud Deum acceptabilia opera & conseruatio gloriose mundo toto sunt manifesta. Predicationibus igitur Apostolicis & doctrinatum vera fidei cultura vniuersa repleta sit terra, per diuinarum tamen eruditionem eloquiorum, vestra instrueret admonitione exhortatoria, superedificatur Orthodoxa Christi Ecclesia, Apostolica institutione fundata, & a fidelibus Patribus firmissime corroborata. Ad quam omnis beatissimi Apostoli pari honoris & potestatis consortio præditi, popularium agmina conuocantes, pui & sancte de tenebris ad lumen, de lapsu ad veram fidem, de morte ad vitam homines diuine prædeterminationis gratia præfatus salutaribus præceptis ac monitiis perduxerunt. Quorum sanctorum Apostolorum vestra fraternitas honoranda

supremi plenius merita, & perfectius optiois exemplo, Ecclesiam Dei morum probitate & actuum sanctitate conuocant, & fide sacra, vel Christiani moribus regem, qua fieri debet placere, cupit, studii Pontificalium indigentem operatur & perficit, quoniam legi diuina mandata: Quia non legi audire nisi per apud Deum, sicut narrat Apostolus b, sed factum legi iustitia buntur. In qua lege diuina vestra sancta & veneranda fraternitas (sicut scriptum est c) meditatur die ac nocte. Quæ meditatio non lectio per figuram litterarum tantum consistit, sed exierant in vobis Christi gratia, in vestra cognoscunt conscientia remobiliter insita, nullatenus de vestro corde recedens lege Christi Dei Domini sacrosancta, sicut in Psalmis diuine Prophetia dicit: Orabit meditabitur sapientiam, & lingua eius loquetur iudicium. hæc dicitur in corde ipsius, non in armento, sed spiritus Dei vult vestra incana conscripta, neque in tabulis lapideis, sed in tabulis cordis carnalibus, sicut beatissimi Apostoli Pauli ad Corinthios missa hæc est epistola e:

Quibus præmissa, significamus Deo placite fraternitati vestre, die decima septima Calendarum Augustarum, Indictione quarta, nostram humilitatem, & amica gratia suo vt præcipue munere vt amencione, & vestris sanctis ac Deo dignis precibus, sancta Cathaginis civitatis Ecclesia Pontificali honore accepisse consecrationem & filiam. In quo dignitate solibus vt a omnipotente regatur, & ab alienis a malo actum libertati, sacerdotale non nomen tantum, sed Christi Domini Dei nostri protegente auxilio, & meritis habemus, vestra sancta ac Deo acceptabilibus nos commendantes rationibus posuimus: quatenus & vestri deprecationibus pro nobis ad Deum opti manet, & eradicationibus bonis instruit, digni efficiamur cum omni vniuerso populo Christiano commisso illis protegere elementa diuina. Ad satisfactionem ergo vestra sancta & honoranda fraternitati, vni nostræ Melliosum humilem vestram fratrem, nostrum Episcopum, & Redemptum diaconum, vel Crescentium Notarium sancta vestra iudicium, vestros famulos destinamus, quos ipsulorum ceteris nobis & beatitudine perfolui, quo possint ad propriam Ecclesia ante homines, Deo propitio, veniente.

Præ omnibus autem scatur, in ipse nostra prouidentia vult cor nostrum non leniter vulneratum fuisse, vt profectorem illud præceptum exoptarem, ducit: Quis dedit caput meum aperit, cui oculis meis fontem lacrymarum, & scilicet ploratu diuino. Ecce enim Ecclesia Dei non leniter perturbatur, Christianorum voces ac gemitus Episcoporum non supportamus, quatenus & clamantium nouitates & concinnationem fruentia a Paulonem abili consecrare dote nostro (vt diuino) contra fidem veritatem approbata devere repelli.

Nos autem temperamentum casu inuenientes, expectare patuimus prædicatorum beatissimorum consecrationem nostram loci inuisionis quæstus aquanimitate supportare, & ad aulera vniuersam fraternitatem vestre hoc ipsum persequi cura deducit. In quibus enim, quædam vice epyrammarum, charitatem viderunt in sacris adibus apud regiam civitatem super esse suspensum minno contraria. Qui enim veteri sacrilege vice aulera prædicare in Domino nostro Iesu Christo aut vltim tantum modo voluntatem, aut vnam operationem exoptare, dum manifestam Patrum definitioibus legimus claret. Quæ Domini nomen in Christo duas naturas, & eorum duas voluntates, de quibus operationes vel proprietates naturales modis omnibus mouent. Et possimus multiplicibus Patrum documenta vestra perorata intentionem firmare, nisi vestram sanctissimam fraternitatem in omnibus corda ea reuimere, firmissime tenemus. Vt autem vniuersa Scis apostolica de vniuersa per omnia consuetudine, licet beatissimi prædecessoris vestri Apostolica memoria defunctum in ipse peroratum, quo continet g: Agit enim vniuersa natura cum dicitur inuisionis, quod proprium est. hæc sancti Leonis sunt verba. Pergit veto Victor.

Nos itaque Patrum in omnibus decreta sequentes, in Christo Domino nostro duas naturas, carumque duas voluntates, diuinas operationes firmissime prædicamus, Deum verum, æque honorem verum, absque delictu hominum veritate consensum, & pendantes euulsiarum hæresium subannationis, vanitates, & sanias mendaces. Vestram est utaque, fratres sanctissimi, cuncta discretione sollicitè contraria Catholica fidei oblati, ne periret noster fidei, quod Patrum venerabilium auctoritas

IESV CHRISTI
ANNVS 647.

THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP.
Annos 6. Annos 6.

CECENSIVMVS quadaesimus septimus Red-
emptio agitur annus, Indictione quinta, qui & sex-
tes Constantis Imperatoris numeratur, quo invadunt
Africanam Sarraceni, eandemq; tributariam reddunt, bel-
lo quoque civili agitata erat provincia illa, cum occupat-
set eam Gregorius (videlicet) qui ibi gesserat Prae-
torium praefecturam. De his nihil praeterea, quam quae
habet Theophanes hoc anno verbis istis: Anno sexto Im-
perij Constantii facti est in terra ventus vehementis, qui nulla
arborum ramis, arborumque ingentes radices extirpavit, atque
multos edificatos domos destruxit. Sylvae hi di-
cebantur, qui in columnatum vertice sibi habitaculum
constituebant. Talem item anno Sarraceni hostiliter Africanam
invenit, & insulae agrato aduersus tyrannum Gregorium,
hinc in fugam vertunt, & eos, qui cum ipsis erant, interierunt,
& hinc ad Africa pulsum, atque tributum in Africa ordinatum &
pacta, remissi sunt. haec de Africa subiugata a Sarracenis
boonno Theophanes. Sed inmissus iam res Franco-
rum.

Eodem anno, quo absolutus Dagobertus Regis Fran-
corum decimus sextus, idem Rex decimanona Ianuarii
mouit: cum erga Ecclesiam manifestissima ex eius testa-
mento suspensio est demonstrata. Eius corpus (inquit Au-
thenticus) confirmatum armaribus sepulchrum est in Ecclesia sancti
Dionysii decessore latere sepulchrum solum martyris. Domine (ut
supra) quod est, cum scortatum in illius memoriam sociorum
que non potuerit esse, templum eius condidit, universis, qui in
Gallicis tunc temporis erant, excellentiss, multaque impensis
fecerat inuenit, marmorum illud columnis, simulque variis
parietibus, membris adificandi sumptu & exquisito fabri-
cari iussit: nec nouerit in aliis quoque ornatus intentione.
Nunc vestrum ante testu & pallio holoferu a totum interierunt cre-
dendum totum aedificium eorum pascuntur, ut apud sanctum
Mauritium Trevorum, nec non apud sanctum Mauritium Aguntis, &
apud sanctum Gerontium Earsia aguntur, inuoluntur: praeter
vires non memora a strabus in eodem loco Deo famulantes, sine
matricula in Ecclesia conuicti, ut deo in animi eam plurimum at-
tentata est, haec de S. Dionysii Ecclesia, ubi Dagobertus
sepeliri delegit.

Quod vero ad saluam eius animam pertinet: quae ac-
cedunt ad ocula hominum separata, Deus sanctis suis
peruicaciter voluit nota fieri. Inita namque diuini iudi-
cis laqueo est demonstrata librata sententia, ut qui se an-
teatit facinoribus innotuit, admodum iniquissimis
in modum penitus, quod ad poenam spectat, exparis,
hinc pluribus bonis operibus postea abundasset, purga-
tionis post obitum poena (ad breue licet tempus) aduer-
saria spectanda, quibus fuerat antea obsecutus, traditus
sit cruciandus: sed purgatus, & sanctus, quos coluit, in
uiculis uenerandis, meruit vna cum ipsis ad eternam
beatitudinem peruenire. Rem gestam memoratu dig-
num fideliter acceptam, & apud eundem auctorem
conuictam, hic describere dignum putauimus: sic
enim ait:

Talem tempore, quo terminis Dagobertus sortitus est vitam,
qualem illis angustis nominis, Defensor Pictaensis Ec-
clesiae, participat abbatem Sicilia, qui dum euicis reuerteretur na-
uatis, exiit ad quamdam diuitem infulam praesentia & meritum
sacrosancti solitari, qui dicebatur Ioannes, redimendam. Aquo
dum de salute animae cum eo sermouantibus, interrogatum, v-
trum Regem Dagobertum cognosceret, illic se eam optime

nosse respondisset: rursus a se rogatus, meris utique Regis
exposuit. Cui sine: Cum, ait, multa vigilatum ac ieiuniorum,
simulque sanctissimis fatigatione depressus paulatim membra so-
pori dedissem, adfuit mihi quidam veneranda decoris canicie, mo-
nens, ut properer surgerem, & pro Dagoberti Regis anima, qua eadem
e corpore exierat hora, Domini exorarem clementiam. Quod cum
facere maturato curassem, apparuerunt subito haud procul in pel-
ago deformis tricornuta facie demones, vinctum Regem Dagobertum
per spatia maris agnantes, inflicti que in saepe verberibus ad Vulcani-
na loca trabentes.

Qui discens cruciatibus, inter agitationes & verbera, quo-
rumdam sanctorum audiebatur postulare suffragia. Cum re-
pente, aperto caelo, inter fulmina insuetus cum fragore ruentis, vis
sunt descendisse veri decore nitentes mirabiles. Requiere caepi ab
eis, quos essent. Qui dixerunt, se filios esse, quos Dagobertus ad su-
um vocauerat auxilium, Dionysium videlicet ac Mauritium mar-
tyres, nec non Martinum confesorem. Hi arreptam demouibus
animam secum ad aethera leuauerunt, caentes hunc Psalmum:
Beatus quem elegisti & asilium est, Domine, habitabit in atris-
tus. Hac vir ille venerabilis Ioannes Ansaldo retulit se viderisse.
Qui in Gallias reversus, factus Andeono narratur (sunt hic a
lecretis Regi, & postea facta caritate conspicuus Episcopus
Rothomagensis) quae in vna conscripta chartula postea reli-
quit in ordinem historice referenda. Ex qua re datur intelligi nullo
modo a sancto ornatum, animum quem ad eorum memoriam sancti
conferunt vni.

Quamquam enim quorundam calumniatorum, & locuta de-
notare cogentium hac vox sit: Nil (dicit) Deo vel sanctis esse
profani avarum sine argenti hinc affixum, seu paratibus de-
pendentia pallia: non tamen sine causa ritione pauperi sunt
diuina Balthasar vaq; de templo Domini rapta in turpis con-
nerent vfu, vel Heliodorus avarum Dei diripere conatus, &
antibus, quia Hierosolymitana urbis templum Atrifano conse-
cratum exsolauit, postmodum statim verbibus exprauit, opti-
ma sane scitaq; argumentatio: in enim Deus ut faceret eos
ingenti supplicio affecit Ecclesiarum ornamentorum
expilatores, ergo maximis praemijs augebit religio-
sus viros eorumdem largitores. Ad postremum auctorem
haec auctor: Dagobertus vero eo spectatus sanctis suis auxiliari
poscebat, quorum basilicas plus ceteris se opibus ditasse meminerat,
haec ille.

Cui, si hoc tempore vixisset, quantum fuisset alius
declamandum aduersus perfidos Nouatores, qui nul-
lam post obitum poenam purgationem animarum ad-
mittunt, sanctorumque suffragia negant, nec precibus
tuari animas defunctorum impie docent: quorum in-
fama vel vna saltem hac lustrata omni fide testata reli-
cta, & a sanctis acceptata, refellere consuevit penitus po-
tuisset: ex qua etiam illorum de purgationis poenis len-
tencia potius infirmatur, qua alicui nullam tibi fa-
cultatem demonibus post obitum animas cruciandi,
cum tum hoc factu, tum alius pluribus, vel a Bedae vel ab
Alichi enarratis eadem opinio constaret. Fuit autem tan-
tae fidei eiusmodi a Ioanne narrata, ab Ansaldo in Gal-
lias lata a sancto autem Andeono primum scriptis man-
data historia, ut Ludouicus Imperator in epistola ad Hil-
dunum Abbatem monasterii sancti Dionysii, eius, ut rei
haud dubie voluerit meminisse: dum enim ipsum san-
ctum Dionysium praecanis tollit, haec inter alia habet:
Praedecessores autem nostri gloriam huius eximij & amici Dei
Dionysii non manere coluerunt: qui, dum eius facta exuuias in
terris ob amorem & honorem Domini nostri IESU CHRISTI
optime, quibus poterant, honorauerunt, per eius precibus dignissimum
honoris privilegio potiri & in terris & in caelestibus meruerunt.
Ut fideliter vni ex presic Francorum Regibus Dagobertus, qui
eundem pretiosissimum Christi martyrem reuerentem non medio-
criter fuerat, & immortalis est vita sublimatus, & per eum aduor-
tium (sicut diuina ac caelestis offensus perhibet) a poena est liberatus,
haec Ludouicus Augustus in dicta ad Hildunum episto-
la, quae habetur praefixa Ateopagiticis ab eodem Hildu-
no concipitis.

Quod vero ad Andeonom pertinet, qui fuit Dago-
berto Regi (ut dictum est) a lecretis, antequam crearetur
Rotho-

IOAN. NI.
EREMITA
DE ANIMA
DAGOBERTI
VI.

TIMED-
VIM OR-
NATVS
DEO GRA-
TIA.

V.

DE VERE-
TATIS NA-
RATA HI-
STORIA.

VI.

Rotho-